

Бојан Савић Остојић

МЛЕЧНЕ КОСТИ

ТЕШКОМ НЕЖНОМ РУКОМ

Заголицај ме ножем
успаваног канонима.
Убеди да само морам.
Угуши побуне.
Распојасан те очајавам.
Са сваке стране можеш да ми подиђеш.
Податан сам,
захвалан,
али да ли смеш?
Смеш ли да помазиш тешком нежном руком?
Преко и ревносно.
Да се упустиш као да ме никад нећеш потрошити?
Нешто те вуче да ме аболираш,
окајеш моје грехе.
Нешто што ти шапућем на уво
тако да чују сви.
Надаш се као да сумњаш,
зашто?
Да ли се то преда мном скањераш
да се опорекнеш,
да се опоричеш,
у недоглед,
заувек?
Да будеш узет, изувен, оклеветан, посркан?

Оклеваш.
Бридиш.
Прислони се.
Вршак мог надраженог носа у себе порини.
Плиће.
Плитко а нужно.
Видим ти у прстима како би ме обрао.
Како би ме слатко редио.
Јечао Још
Још само овај пут
Још овај
И мање-више никад више.

ДО ПОДГОРИНЕ И НАЗАД

Свеска ми стоји над главом. Боље
по мене да не испустим тло. Јер
ја сам поклон и оно што треба
јесте да фасцинирам собом.
Знам сваком рођендане.
Данас је Шаламуну кога
нећу позвати јер му је Метка
исекла фиксни, сутра је Шујици.
Њега ћу позвати и рећи: Христос
се роди, барде, јеси ли доручковао?
О младости моја, хоћу да будеш
рђава, I want to be di-ii-rtu!
Кад год је празник, у аутобусима
сам. Поред мене се мора сабити,
ногатам се, кита тражи места.
Немам где да си га ставим.
У веристички сталак за пиће?
Али онда би морао увек да стоји
и не би смео да му даш да падне.
Морао би да ми мељацкаш јаја
док ти се ручица не удрвени.
Све што кажем звучи погрешно
и улива саблазан. Од мене зазиру
родитељи, Маца Шимрак, а тек Горан
и Данка, посебно кад је у близини
неко тако дугокос а малолетан.

И нико се не смеје, а ја сам
уверен да сам пригодан.
Кад боље размислим, ценим те обзире.
Лепо је када си либеро. Лепо је кад
те се плаше, када те зову тек после
писмене дневне дозволе. Тако су
фини и готивни да заборавиш колико је
страшно што немаш личног возача
до Подгорине и назад.

МЛЕЧНЕ КОСТИ

Грлим те као гроб
Питоми Преплашени
Ти си мој елемент
Само у теби пливам
У твојој води се
Производим и спавам
Вајат сам ти
Имам и кревет и кров и врата
Све то у једној песници
Којом кријем зев
Из које штрчи палац
У пупку сам ти Носем
У младежу сам
Топиш се и не крцкаш
Имаш млечне кости
Нема зареза Обло је
Музем ти уво
Све несебичније
Све попијенија си
Не устаје ми се из тебе Млазу
Да бих ти извадио
Мораћеш да ми платиш

